

вика учуденото момче, — оста-
ви небето, а вижъ какво става
тукъ, около насъ!

Татунка остана вкаменена.

— Това пъкъ какво е? —
промълви тя и се притисна
къмъ брата си.

Свѣтлинитѣ ставаха все по-
голѣми. Колкото повече се при-
ближаваха, толкова по-ясно ста-
ваше за децата, че това не сж
никакви слънца, а нѣкакви свѣ-
тящи насѣкоми, които пълзѣха
на голѣми групи къмъ тѣхъ.

Учениятъ човѣкъ, значи, пакъ
излѣзе правъ. Ето че на луна-
та имало и живи сжщества. Но
какво искатъ тѣ отъ Татунча
и Татунка?

— Тѣ не идватъ за добро, —
треперѣше Татунка. — Вижъ са-
мо какъ отъ всѣкжде ни об-
граждатъ като войници. Страхъ
ме е, Татунчо!...

Татунчо не се страхуваше.
Той само обмисляше, какъ по-
лесно да се разправи съ не-
очаквания врагъ.

Николай Фолъ

ПРОВИКНА СЕ БЪЛА РАДА

Провикна се бѣла Рада
отъ игличина ливада:
„Преди слънце да ви свари,
тукъ елате, хей овчари!
Нека дойдатъ и копачи,
и отъ нивитѣ орачи.
Тѣ да викнатъ млади дружки

и юнаци съ тѣнки пушки,
отъ бачии сиринари,
отъ село гидии стари,
и невѣсти отъ чешмата,
и отъ дворища децата, —
че загубихъ преди лято
жълти чехли — чисто злато“...

И. Стубель